

UÇMA ZAMANI

Zamanın birinde ormanda yaşayan çeşit çeşit kuşlar varmış. Her ağacın tepesinde bir kuş yuvası bulunmuş

Bahar geldiğinde bu yuvalarda yumurtalardan yavru kuşlar çıkarmış. Anne babalar yavru kuşları çok sever, onları ormandan getirdikleri yiyeceklerle beslerlermiş.

Yaz ayının başı geldiğinde ormanda büyük bir heyecan olurmuş. Çünkü yaz ayının ilk gününde yuvada büyüyen yavru kuşlar ilk defa yuvalarından uçar ve ormandaki yeni yerleri ve hayvanları keşfederlermiş.

O sabah ormanın her yerinden kuş sesleri geliyormuş. Tüm yavru kuşlar yuvalarının kenarında uçma zamanını bekliyormuş. Bazı kuşlar korkudan ağlarken bazıları ise bir an önce uçmak için sabırsızlanıyormuş

Herkes uçmak için bilge baykuşun işaretini bekliyormuş. Anne babalar, korkan yavru kuşları sakinleştirmişler. Leyleklerin uçarken onlara yardımcı olacağını, akşam ise tüm kuşlar gibi geri yuvaya döneceklerini anlatmışlar.

Baykuş "Gu guuk" demiş ve tüm yavru kuşlar kanatlarını açmış. Sonra anne babalarına "Bay bay" yapmışlar ve uçmaya başlamışlar. Bazıları ağlayarak, bazıları heyecanla, bazıları da merakla uçmuşlar. Güler yüzlü leylekler yavru kuşlara yardımcı olmuş, ağlayanları ise sakinleştirmiş.

O gün yavru kuşlar ormandaki akarsuların yerini öğrenmişler, zürafalarla tanışmışlar, acıkınca yemek yemişler. orman parkında oyun oynamışlar .Akşam olunca da yine baykuşun sesi ile yuvalarına dönmüşler.

Anne babalar yuvada yavrularını bekliyorlarmış. Yavruları gelince onlara sarılıp birlikte oyun oynamışlar. Bir süre sonra tüm yavru kuşlar, ormana ve uçmaya alışmışlar. Hep birlikte sabah neşe ile uçup ormanı keşfedip, birçok şey öğrenmişler. Akşam olunca da evlerine dönmüş, anne babaları ile oynayıp sonra da güzelce uykuya dalmışlar.

MEHMET TEBER

**ÇOCUĞUM
OKULA
BAŞLIYOR!**

VELİ BİLGİLENDİRME
BROŞÜRÜ

AYRILIK KAYGISI NEDİR?

Okullar açıldı ama okula alışamayan, her sabah giderken ağlayan çocuklarımız var. Bu çocuklar için ilk akla gelen seçenek ayrılık kaygısıdır. Ayrılık kaygısı, hem yetişkinlerde hem de çocuklarda görülebilir ama daha çok çocuklarda görülür. Kişinin bağlandığı figürden ayrılırken aşırı derecede ve yaşıtlarından beklenmeyen bir kaygı yaşaması demektir.

Evde sürekli annenin dizinin dibinde gezme, bir odada kendini oyalayamama, anne tuvalete gittiğinde bile ağlama gibi evde görünen formları olduğu gibi okula giderken de görülen formları vardır

Bazı çocuklar evde problem yaşamaz ama her sabah okula giderken ağlar, ebeveyninin dizine yapışır, ayrılma içerdiği için okula da gitmek istemez.

Okula başlamasından itibaren 1 ay geçmesine rağmen çocuk okula giderken ağlıyorsa, gün içinde okulda mutlu dahi olsa ayrılık kaygısından şüphelenilir.

Bazı çocuklar hafif kaygıyla ağlamadan ayrılabilirler ama bu kaygıyla baş edebilmek adına öğretmene ya da bir arkadaşına yapışırlar. onlar olmadığında aşırı kaygılanırlar. Bu durum problemin çözüldüğünü değil baskılandığını gösterir.

Küçük çocuklarda ayrılma söz konusu olduğunda karın ağrısı, mide bulantısı, kusma ve bacak ağrısı görülebilir. Doktorlar tetkiklerde bir şey bulamaz. ağrıların sebebi ise kaygıdır.

Küçük çocuklar kaygılandım diyemedikleri için 'seni özledim' şeklinde duygularını ifade edebilirler.

'seneye alışır' diyerek okuldan almak problemi çözmez. Bir sonraki yıl çocuk genelde benzeri kaygıyı yaşar.

Ayrılık kaygısının ardında güvenli bağlanamama, genetik geçişle kaygılı bir bünye, aşırı kaygılı ve koruyucu ve aşırı hizmet eden ebeveyn ya da yakın dönemde bir ebeveyn kaygı olabilir.

1 ay geçtiği halde çocuğun ayrılık anında ağlaması devam ediyorsa, bir yandan kararlı şekilde okula göndermek gerekirken öte yandan da uzman yardımı almak gerekir.